

РЕШЕНИЕ

№ 20

гр. Варна, 02.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мая В. Нанкинска

Членове: Трайчо Г. Атанасов
Ерна Якова-Павлова

при участието на секретаря Нели Ст. Йовчева
в присъствието на прокурора Вл. Д. Т.
като разгледа докладваното от Мая В. Нанкинска Въззивно административно наказателно дело № 20213100601373 по описа за 2021 година

Съдебното производство по делото е по реда на чл.330 и сл. от НПК и е образувано по жалба на Б. АЙХ. М. против решение на ПРС, I състав, постановено на 04.11.2021 год. по АНД № 343/2021 год.

С атакувания съдебен акт обв.М. е признат за виновен в извършването на престъпление, наказуемо по чл.354а, ал.5, вр.ал.3 НК, като му е наложено наказание „Глоба” в размер на 1000 лв.

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на атакувания съдебен акт като се твърди, че неправилно е прието, че от събраните по делото доказателства може да се направи извод за авторството на деянието, поради което се иска оправдаването на обвиняемия. В условие на евентуалност ако съдът приеме, че събраните по делото доказателства не са компроментирани и могат да послужат за установяване на авторството на деянието, то се излагат доводи, че стореното представлява маловажен случай по смисъла на чл.9 НК и отново се преви искане за оправдаване на обвиняемия на това основание.

Представителят на ВОП излага доводи за неоснователност на въззивната жалба и прави искане атакувания съдебен акт да бъде потвърден като законосъобразен.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства и въз основа императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на постановеният акт по отношение законосъобразността, обосноваността и справедливостта му, съобразно

изискванията на чл.313 и чл.314, ал.1 от НПК намира за установено следното:

Производството по делото е протекло по реда на Глава 28 НПК доколкото от страна на прокуратурата е внесено предложение за освобождаване от наказателна отговорност и налагане на одминтративно наказание на М..

От събраните по делото доказателства безспорна се установява следното:

И. М. и В. В. работели като полицейски служители при РУ Пловадия при ОД МВР-Варна. На 15.09.2021 год. в 20.00 часа застъпили като автопатрул до 08.00 часа на следващия ден

Около 00.10 часа на 16.09.2021г. обхождали района на кръстовището на ул. „ Желез Йорданов" и „Петко Шидеров”. Пред сградата на „Мелиса Маркет” забелязали лице. Това бил обвиняемият Б. М., който имал уговорка със свой приятел за да пушат марихуана. М. пристигнал на уговореното място преди приятеля си и започнал да свива цигара с марихуана. Той също забелязал полицейския автомобил, притеснил се и се обърнал с гръб, с цел да не бъде забелязан, като оставил цигарата с марихуана на перваза на прозореца на партерния етаж от сградата. Действията му били забелязани от полицейските служители и те решили да извършат проверка на лицето.

Полицейските служители поискали документите на автомобила, но той не носил такива във себе си. Полицейските служители го запитали дали има в себе си наркотични вещества, при което М. отговорил положително и от джоба на грейката си извадил прозрачно, самозалепващо се найлоново пликче със суха тревна маса, за която обяснил, че е марихуана и изразил готовност да я предаде доброволно, което впоследствие било сторено и обективизирано в протокол за доброволно предаване

Вида на наркотичното вещество се установява от назначената по делото експертиза, на която били представени иззетите веществени доказателства. От заключението ѝ се установява също така, че наркотичното вещество представлява марихуана с общо тегло 1.23гр, със съдържание на активно действащ компонент тетрахидроканабинол 13.65 процента и на стойност 7.26 лв., като паричната стойност на инкриминираните вещи се установява от изготвения по делото протокол за оценка.

Като съобрази горната фактическа обстановка, настоящият състав на съда намира, че първоинстанционният съд е установил правилно фактическата обстановка по делото. Преценил е, че от събраните доказателства може да направи категоричен извод, че именно подсъдимият е осъществил вмененото му деяние. Тези изводи напълно се споделят и от настоящата инстанция.

При постановяване на съдебния акт първоинстанционният съд е обсъдил всички доказателства, събрани на досъдебното производство, в това число и направените самопризнания и подробните обяснения за извършеното престъпление. Тези самопризнания се подкрепят от всички събрани по делото доказателства, поради което извода на ВРС за виновното извършване на престъплението от страна на подсъдимия е законосъобразен и обоснован.

Настоящият състав на съда споделя изводите на ВРС относно квалификацията на извършеното престъпление по чл.354а, ал.5, вр.ал.3 НК поради следните съображения:

Маловажността на случая се определя от няколко различни фактора - начина на извършване на престъплението, личността на подсъдимия, вредните последици и т.н.

В практиката не са налице абсолютни критерии за квалифициране на едно деяние като маловажно, а това следва да се преценява във всеки конкретен случай, като се вземат предвид всички смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства. В случая смекчаващи отговорността обстоятелства са декларираното съжаление за извършеното на ДП, младата възраст на лицето, чистото съдебно минало.

Правилно първоинстанционния съд е приел, че настоящото деяние разкрива сравнително ниска степен на обществена опасност в сравнение с престъпленията от същия вид. Касае се за притежаване на неголямо количество наркотично вещество, с невисока стойност- под размера на една МРЗ за страната, което е било предназначено за лична употреба.

В жалбата са наведени доводи, че извода на първоинстанционния съд за извършено престъпление са неоснователни, тъй като липсват доказателства М. да е осъществил вмененото му деяние, тъй като събраните доказателства са компроментирани.

Настоящият състав на съда не споделя този извод на защитата, поради следните съображения:

В протокола за разпит на обвиняем на ДП М. се е признал за виновен и е изразил съжаление за стореното от него, при извършването на проверката от полицейските служители той е предал с протокол за доброволно предаване марихуаната и собственоръчно е отразил в него, че тази марихуана е негова и е предназначена за лична употреба. На последно място са налице и разпитите на полицейските служители М. и В., които съдят напълно кредитира. В тази насока не се споделят възраженията на защитата, че обвинението поива единствено на самопризнанията на обвиняемия и че свидетелските показания М. и В. следва да бъдат игнорирани, тъй като полицейските служители са предубедени. Доказателства за тяхната предубеденост или заинтересованост липсват по делото. Обстоятелството, че те работят като полицейски служители не ги прави предубедени по делото и доколкото от събраните доказателства /а конкретни такива не се посочват от защитата/ не може да се направи извод за липса на свидетелска годност на тези две лица, то настоящият състав на съда напълно кредитира показанията им.

По изложените съображения въззивният съд намира, че е налице извършено престъпление и неговият автор е именно обвиняемият М..

Първоинстанционният съд е направил преценка на субективното отношение на дееца към деянието и неговите общественоопасни последици, въз основа на фактите от обективна страна, отчел е, че обвиняемият е съзнавал общественоопасния характер на деянието, предвиждал е настъпването на общественоопасните последици и пряко е целял тяхното настъпване.

При тези данни за личността на и за обективните характеристики на деянието му, действително извършеното е на границата между квалификацията по чл. 354а, ал.5, вр.ал.3 от НК. Правилно първоинстанционния съд е приел, че настоящото деяние разкрива много по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с престъпленията от същия вид.

В мотивите на първоинстанционния съд много правилно е отчетено, общата стойност и вида на наркотичните вещества, както и данните за личността на обвиняемия - липсата на предишни осъждания и противообществени прояви на лицето.

Във въззивната жалба защитата на подсъдимия е поискала приложението на чл.9, ал.2 НК, макар и да не е посочено коя от двете хипотези се претендира, че е налице.

В цитираната разпоредба на закона е направено разграничение в двете хипотези на разпоредбата на чл.9, ал.2 НК. При първата от тях законодателят изрично е посочил, че едно деяние, макар и формално да осъществява признаците на дадено престъпление, поради своята малозначителност не е общественоопасно и при втората - неговата обществена опасност е явно незначителна. Като критерий, който обуславя малозначителността на едно деяние, е визиран един от обективните признаци на престъплението, а именно - обществената му опасност, като в първия случай – тя изобщо липсва, а във втория – същата е явно незначителна (обществените отношения се засягат в такава степен, при която използването на наказателна репресия е неоправдано).

При това положение въззивният състав намира, че не може да изведе извода, че престъплението поради явната незначителност на обществената си опасност не покрива изискванията за наличие на определена заплаха за обществото, за да не се постави в действие наказателната репресия. Нито пък липсват каквито и да било вредни последици за обществото. Не може да не бъде отчетен факта, че обвиняемият след като се е снабдил с наркотични вещества е поканил трето лице да сподели с него тези забранени от закона вещества. При тези обстоятелства извършеното от него не може да се определи като покриващо критериите на чл.9, ал.2 НК.

Отделно от изложеното не може да се приеме, че и личността на обвиняемият е с ниска степен на обществена опасност. Реално по делото липсват доказателства, от които да се направи подобен извод. Следва да бъде отчетено и обстоятелството, че обвиняемият дори не си е направил труда да се яви в с.з. пред първоинстанционния и въззивния съд. Макар и явяването му да не е задължително, то поведението му говори за неговото отношение към стореното от него и осъществената от държавата наказателна репресия.

Като съобрази всичко изложено до момента настоящият състав на съда намира възраженията на защитата за неоснователни, поради което и същите следва да бъдат оставени без уважение.

При определяне на наказанието първоинстанционния съд е преценил какви са смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства и е наложил наказание в минималния размер, предвиден в разпоредбата на закона, което се явява справедливо и единственото възможно, с оглед извършеното деяние и целите на НК за превъзпитание на

дееца и превенцията по отношение на обществото.

При извършената служебна проверка въззивният съд не констатира нарушения, допуснати от първоинстанционният съд, които могат да доведат до отмяна на атакуваният съдебен акт.

По изложените съображения съставът на Окръжния съд като въззивна инстанция и на осн.чл.338 НПК

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решението на Провадийския районен съд, I състав, постановено на 04.01.2021 год. по АНД № 343/2021 год.

Решението не подлежи на касационна проверка на осн.чл.346 НПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____